

Змикаються над нами часи, як небеса,  
В безодні часу кане життя, земна краса.  
Та не померкне пам'ять, пергамент не згорить —  
Глаголу палахтінням проб'є шари століть:  
Щоб кожен міг здолати дорогу нелегку  
Від «черт і рез» поганських до «Слова о полку».  
Душа не забуває — одвіку і по днесь, —  
Що все скороминуще на цьому світі єсть.

На тверді чи на праху, на пласі чи в огні,  
На плаці чи на площі звучать літа земні:  
Ті гуркоти, ті дзвони, той давній-давній сон,  
Де Лета голубіє, де човен і Харон,  
Де Кий — ще перевізник, де з медом повна борть.  
Де під льняним покровом юниці чиста плоть.

Вриваються крізь пам'ять і трощать частокіл  
Літа немилосердні над звалищами тіл,  
І витвір Святополків, Михайлівський собор,  
Знімається над кручі, вмикаючи мотор,  
І тане він над нами в скорботних небесах,  
І попелом осяде на лицях наших прах.

Щоб все, що є, тривало, буяло і росло,  
Щоб голос мало кожне мистецтво й ремесло,  
Ще прийде на ці гори, де глід і лобода,  
Вродливий слобожанин Грицько Сковорода.  
І меч його духовний — супроти вічних зол —  
То вихоплений з пільми відгострений глагол.  
В мелодії, в граніті, в словах, на полотні,  
Грядущим оповиті, звучать літа земні.

1985

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.